

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Smaa Elskovsviser

Citation: Drachmann, Holger: "Smaa Elskovsviser", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 272. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-workid56445/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

En Holdning uden Lige,
Med stolte opspilet Næsebor,
Den høje Barm bag Kjolens Flor —
Gaar hun, min kække Pige.

Hvordan — vi gaar til Fods, vi to?
Nej vi skal op at ride;
Hej, Staldknægt, før min Ganger frem
Med Bøjen ved sin Side!
Og saa, min Glut, kom her — tag fat —
I Sædlen op, med Fjer i Hat
Og Slæret ud for Vinden —
Til Per Adieu, til Povl Godnat,
Nu sprænger vi af Sted, min Skat,
Med Livets Blus paa Kinden!

Du fører flinkt din Ridepisk,
Jeg fører flinkt min Slice,
Vi hugger ind — og alt imens
Jeg spiller paa min Lire;
Min Stræng har Klang som Buesnor,
Med højt opspilet Næsebor
Du sluger Tonens Brise —
Hop, hej, holla! af Vejen dér,
Vi kommer som et Herrens Vejr
Valkyrien og min Vise!

SMAA ELSKOVSVISER

JEG HAR I SLOTTE HUSET —

Jeg har i Slotte huset,
Jeg har i Villa boet —
Og Folk har til mig snuset,
Og Børn har paa mig gloet:
— Respekt de havde for min pæne Bolig;
Nu sidder jeg ganske rolig —
Og fattig, som da jeg var ung;
Trappen op til min fjerde Sal
Den falder mig slet ikke tung;

Alene jeg sidder og slider
 Ganske som før ....
 Nej er det Dig, Theresina, som banker paa min Dør?

JEG HØRER DE HØJE PALMER —

„Jeg hører de høje Palmer
 Suse med svag Musik“ ....
 Forbi min Dør, forbi min Dør
 Med ilsomme Trin hun gik;
 „Jeg hører de høje Palmer“ ...
 Citatet galt, Citatet galt;
 O Theresina, hvor har Du
 Min Kærlighed slet betalt!

DOG, DET ER GODT, SAADAN DET GIK —

Dog, det er godt, saadan det gik:
 Du var — ja Du var en Musik —
 Du henrev mig, begejstred mig,
 Og Du var kæk, og jeg blev kaad,
 Det fødte Smil, det fostred Graad
 — O Gud, hvor jeg har elsket Dig
 Og hvor vi to var unge!
 Og læget blev mit syge Sind
 Og lappet blev min Lunge:
 Jeg bærer Frihed i mit Sind —
 Du bar den paa din Tunge!

ALLE KLOKKER BRINGER FJERNT —

Alle Klokker bringer fjernt
 Bud fra gamle Dage;
 Alle Blomster vender sig
 Og ser med Suk tilbage;
 Hjertegræsset skælver svagt
 Under Aftnens Brise; ....
 Stille, Hjerter! Skælv ej Du
 Som denne lille Vise.

MINE BØRN ER MINE SANGE

Mine Børn er mine Sange —
 Ak, jeg havde andre smaa;
 De blev puttet i en Skole,
     Kan ej deres Fa'r forstaa;
 Man vil proppe dem med Sprog —
 En og anden Sæbesyder
 Koger Hjernen under Laag ....
 Til en Dag de højt udbryder:
 Hjertet — hvor er Hjertets Ret —
     Kom nu, Fa'r, og lær os det!

HUN KOM FRA DET FATTIGE ARBEJDERHJEM

Hun kom fra det fattige Arbejderhjem —
     Stolt og glad
     Og frisk og klog
 Hun var i sig selv et „levende“ Sprog,
 Og hun tændte, hvor hun gik frem.
 Af Fattigmands Ild i sin hvide Barm
 Hun gjorde mig rig — hun væbned min Arm,
 Trykked mig Staalet i Haanden og lo:
 Plads for vort Arbejde — Plads for os to!

ALLE KILDER AABNER SIG

Alle Kilder aabner sig.
 Alle Bække mumler,
 Over Sten og over Stok
 Rislevældet tumler —
     Tumler bort til Skoven, hvor
     Slank og svaj en Pige staar:
 Er Du Alfens? spørger jeg;
     Svaret er en Latter:
     Fa'r min var en Arbejdsmand,
     Alfen er hans Datter!

ALVORSMAND

Tungt havde Alvoren Tag i mit Sind,
 Jeg tyled den suttungske Bryg,
 Som Akademierne søber den ind —
 Og jeg tænkte saa smaat paa Paryk;
 Paa Nippet jeg var, med Nøgle paa Bag.
 At møde ved *bal parè*:
 Saa mødte jeg Skæmeriet en Dag —
 Det var *Dig* .....
 Og nu kan jeg lé.

VOR KÆRLIGHED ER REN OG GOD

Vor Kærlighed er ren og god
 Som Folkets eget sunde Blod;
 Vor Adel er ej købt engang
 — Da Kongerne blev svage —
 Med Piskesmæld og Kobbelklang
 For hundred Aar tilbage.

Vor Adel den er ny og god,
 Vort Stamtræ sprang af Folkets Rod;
 Din Faders Arm, min Faders Sved
 — Din Moders stærke Dæ,
 Det skylder vi vor Kærlighed —
 Lad Snobberne saa tie!

OG DETTE FOLK, SOM GAV MIG DIG

Og dette Folk, som gav mig Dig,
 Det gav mig en Obligation,
 Hvorved jeg skyldig hæfter;
 Mod Korset gramser Præsteskab —
 Mod Stjernerne Soldaterstab —
 For Embed', Rang og Ros og Løn
 Slaas hver en „Menneskenes Søn”,
 Hver Mo'ers Sjæl for *sin* Person,
 Af alle Livsens Kræfter.
 Men dette Folk, som gav mig Dig,
 Det slaas jeg for, det elsker jeg!
